Ціна примірника 25 сотиків.

Należytość pocztowa opłacona ryczałtem

Народня Справа

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно . . . . 1 зол.
Чвертьрічно . . 3 зол.
Піврічно . . . 6 зол.
Річно . . . . 12 зол.
ЗА ГРАНИЦЕЮ.
Річно — 2 доляри.
Гроші в краю посилати переказами, або чеками „Народної Справи“ — з загранці порученими листами.
За зворот рукописів Редакція не ручить. На відповідь треба долучити значок 30 сотиків.
ОГОЛОШЕННЯ:
1 стр. 700 зол., пів стр. 400, чверть стр. 200 зол. Гроші треба посилати наперед.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИЙ ЧАСОПИС

Ч. 20 (85) Львів, неділя 18 травня 1930. Рік III.

АДРЕСА: „Народня Справа“, Львів, вул. Боїмів 4. — — Чекові конта: 408.687 і 154.139 — — Телефон 57—90

ОСТАННІ НОВИНИ.

— **В Козовій** коло Бережан розкинув хтось дня 5. травня стрілецьку могилу і збезчестив хрест, викинувши його за цвинтар.

— **На Україні** в селі Ойбиш вбив селянин Шидлун двох своїх дітий а перед судом сказав, що вбив їх тому, аби колись не стали комуністами і безбожниками. Деякі комуністи навертаються до віри, сповідаються і виголошують проти-московські промови.

— **В Москві** застрілився секретар Троцкого, Гвоздьов, якого мали арештувати за потайну переписку з Троцьким.

— **Наслідник Кутєпова**, начальник російських військових емігрантів ґенер. Мілер, заявив, що на його думку небаром може вибухнути в Росії і на Україні повстання проти більшовиків.

— **В Персії** був страшний землетрус, який знищив кілька міст. Згинуло дві тисячі люда.

— **В Фіненбург** (в Німеччині) западається земля коло копальні потас. соли в горах Гарц. Доми пропадають під землею. Люди втікають на поля, але і там творяться челюсти. Одна така челюсть поглотила гірника Рауа з возом і кіньми.

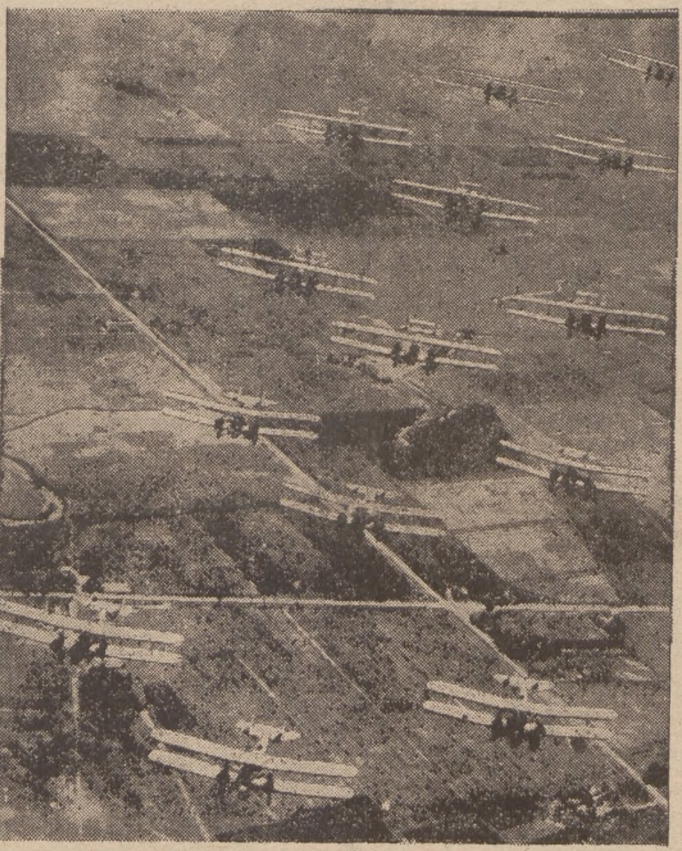
— **В Полудневій Франції** впали раптовні сніги, які зараз стопилися, так, що край залила нова повінь.

— **В Індіях** зростають заворушення проти Анґлії. В кількох містах індуси напали на анґлійських поліцаїв і одних попалили живцем, а других повкидали в глибокі криниці. Індуси музулманської віри зеднались з індусами брамінцями до боротьби з Анґлією. Анґлійці евакують свої жінки й діти та вивозять їх до Анґлії. Над територією збунтованого племени Гаджі перелетіло 40 анґл. літаків для постраху.

— **В Тексасі** (Америка) напала товпа на вязницю, в якій сидів мурин, що знасилував одну американку, спалила вязницю і вбила мурина та загрозила всім муринам смертю. Військо стереже муринів, яких в Америці дуже богато.

— **В Лодзі** згоріла в неділю одна фабрика полотна, вартости півтора міліона золотих.

Воздушна зброя.

Отут бачимо маневри американських воєнних літаків Всі пишуть про мир і розброєння, але і всі будують і такі літаки, що колись будуть засипувати бомбами міста тих, кому тепер стискають руки!

Новий тягар.

Важне для наших громад.

Ми вже раз писали в „Народній Справі“, що нашим громадам загрожує нова драчка, бо старости, вимагають від наших громад, щоби купували ріжні таблиці в честь маршалка Пілсудського, ставляли йому памятники і т. д. Недавно вислало староство в Перемишлі до всіх громад перемиського повіту, обіжник, в якому дорікає начальникам громад, що досі не зложили по 10 зол. на справлення для громади памяткової медалі маршалка Пілсудського з нагоди 10-ліття відродження Польщі. Староство взиває громади, аби до 6. V. начальники громад, поскладали в старостві по 10 зол. на такі медалі, які відтак мають бути оправлені і приміщені на стіні гром. уряду. Подає цю вістку „Діло“ в ч. 100 і пише далі так:

„Звертаємо увагу наших громад і всіх громадян, що нема н'якого законного обовязку, який наказував би громадам такі медалі купувати.

У нас на селі чорна нужда. Люди гинуть з голоду, податки тиснуть, села невідбудовані, дороги, ріки та потоки неуреґульовані. Польська Дирекція Взаїмн. Обезпечень секвеструє за премії, у всяких банках і касах кредит замкнений, з наш селянин, що не має гроша на кусник хліба для дитини, має купувати памяткові медалі. Наші громади не мають обовязку виконувати таких обіжників і це належить у старостві устно представити або внести на письмі рекурс до Воєвідства“.

Усяких порад уділяємо тільки точним передплатникам

Хочете мати певність,

що Ваш гірко запрацьований гріш не пропаде, а приноситиме добрі відсотки? Якщо так, то складайте свої ощадности в Кооперативному Банку „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20.

Ліярня дзвонів
Братів Фельчинських
в КАЛУШІ, вул. Шевцька 16.
і в ПЕРЕМИШЛІ, Красінського 63.
Удержує на складі понад 200 готових дзвонів.
563 Жадайте оферт та цінників.

Арештовання.

В Конюхові пов. Стрий позривав хтось в ночі 3-го травня польські відзнаки і вивіски з місцевого уряду. В цім запідозріла поліція кількох українських хлопців і арештувала їх. Та доказу їх вини ще нема.

В Перемишлі арештовано кількох учнів ґімназії, яких поліція підозріває в приналежности до Української Військової Орґанізації. Подібні ревізії й арештовання були в суботу 10. травня також у Львові.

„Стшельци“ гуляють.

Про нові зачіпки „стшельцуф“ пишуть з Поморян пов. Зборів і з Похівців коло Чорткова. „Стшельци“ нападають на мирних безборонних людий або чинять всякі пакости українським культурно-освітним установам і свідомим людям, думаючи, що тим показують свою силу і культуру. Не велика бути відважним, як мається добрі „плечі“. — Гадаємо, що й ту благодать ще перебудемо.

Саранча в Румунії.

Румунські ґазети пишуть, що у південній Румунії на пограничу Болгарії появилася хмара саранчі що знищила за короткий час понад 200 гектарів піль і виноградників. Загроза дальших шкід була велика, та на щастя постуденіло і саранча мусіла вся опасти на землю. Усе околичне населення взялося винищувати цю страшну язву.

ЩО В СВІТІ ЧУВАТИ?

І цей тиждень не дуже богатий у політичні новини.

З України за Збручем

крім сумних і невідрадних відомостий про тяжке життя нашого народу нема нічого цікавого. Час від часу присилають до Редакції листи ті галицькі українці,, головно селяни, що ще в світовій війні попали були в російський полон і там залишилися.

Декотрі з них там і поженилися і мали своє господарство, але тепер коли селянин на Україні попадає в щораз гіршу біду, ті люде втікають з душею. Пишуть нам, що те все, що ми писали про колективізацію, переслідування віри і инше, є правдою, і діються ще гірші речі, про які ми не знали. Увесь народ терпить і жде пори, коли зможе скинути з себе чужу руку і зажити людським життям.

З української Буковини

як ми вже писали, надходять гарні відомости, що там зростає українська свідомість.

Минулого тижня були в черновецьким окрузі доповняючі вибори до румунського парляменту. В цих виборах буковинські українці поставили кандидатуру українця-патріота д-ра Дутчака і він вийшов послом великою більшістю голосів. Урядовий кандидат отримав 11 тисяч голосів, а д-р Дутчак 16 тисяч.

Це перший самостійний український посол до румунського парляменту, а його вибір свідчить, що і українці під румунською владою є свідомим народом і добиваються своїх прав.

З світових подій варто згадати тільки такі:

В Еспанії

де недавно уступив (і зараз умер) диктатор Прімо де Рівера, заноситься на нову революцію. Революцією грозить військо, а то не жарти.

Єгипет

переговорював з Англією, щоби видобутися зовсім з під залежности англійців. Переговори не довели до нічого.

В Індіях

змагається повстання індуського народу проти Англії, бо зросло розярення через те, що англійці **зважилися арештувати індуського провідника Гандія.** Він сидить в англійській вязниці, але його заступники, яких він заздалегідь іменував, провадять боротьбу далі. **Англія спровадила до Індій богато війська,** бо не вірить індусам, що служать в англійсько-індійській армії.

Є чутки, що ті індуси вже також бунтуються і не хотять виступати проти свого народу. По великих містах Індій **були вже бої повстанців з англійцями,** в яких упало багато вбитих і ранених.

Під Польщею

далі всі політики вичікують, що буде. Кажуть, що 22. травня **мають скликати сесію сойму,** та не ворожать йому добрих надій. Мабуть того самого дня сойм буде відрочений на неозначений час. На нові вибори також нема великої надії, уряд з тим не спішиться, бо не знати, якби то тепер було з тою «одинкою». Та це все тільки поголоски.

Міністер внутрішних справ **Юзевскі подорожував по Східній Галичині.** Був у Станіславові, Тернополі й Львові та всюди мав якісь наради з старостами і воєводами.

Загальне господарське (економічне) **положення** краю не поліпшується. Справді пишуть, що вже нема тільки запротестованих векслів, як у зимі, але це значить, що векслі люди вже не дуже підписують. Безробітних дуже богато.

У Львові хотіли робити комуністи маніфестацію перед большовицьким консулятом. Ішли походом і несли червоний прапор та співали «інтернаціонал» (большовицький гимн). Поліція розігнала похід і недопустила на вул. Набеляка, де є більшов. консулят.

—o—

Браття — волиняки здають іспит народньої свідомости.

В неділю 18. травня відбудуться в округах Луцьк — Рівне — Костопіль поновні вибори до польського сойму. Про ці вибори, про їх значіння і про те, як повинні до них поставитися всі волинські українці, писали ми вже в попередних числах.

В тому напрямі освідомлювали волинських українців також українські національні посли на своїх передвиборчих вічах. Від двох місяців влаштовували на Волині свої віча українські посли з «Українського Націон. Демокр. Обєднання» і посли Соц.-Радикальної партії.

Правда, пробували ще там баламутити наш нарід деякі польські посли тай свої — перевертні з москвофільської і сельробівської партії. Але вже на тих вічах показалося, що український нарід на Волині не піде на таке баламуцтво, як у 1928 році, вже знає і чує на собі, хто йому воріг, а хто приятель. Недавні немилі пригоди агітаторів з ворожих народови партій є доказом, що і волинська вітка народу прозріла і знає, куди їй іти. Тож не сумніваємося, що черговий іспит свідомости і пробу своїх сил видержать брятя—волиняки в неділю чесно і гідно з якнайкращим успіхом.

Пригадуємо: **В день соймових виборів у неділю 18. травня всі волинські українці в округах Луцьк—Рівне—Костопіль мають піти до виборів і віддати свої голоси тільки на українську національну листу ч. 18, або ч. 22,** (при чім ще раз звертаємо увагу, що українське громадянство Галичини в величезній більшости заявилося при виборах в 1928 році за листою ч. 18).

Українці Волині!

Ріжні польські агітатори не тільки поляки, але й свої хруні - перевертні, ріжні Певні, Пилипчуки й другі так словами, як і в своїй газеті „Українській Ниві“ закликають Вас, щоби Ви не йшли до виборів. Не дайте їм віри, бо їх агітація це юдина робота.

Бажаємо братам — волинякам найкращого успіху бо їх успіх буде успіхом всего народу.

—o—

Хто буде волинським епископом

Тепер православна волинська епархія не має свого окремого епископа, а номінально є її епископом митрополит Діонізій. Недавно почала православна духовна влада і польський уряд шукати кандидата на епископа Волині. Хто ним буде, ще напевно не знати, але є поголоски, що може ним стати архиепископ Пантелеймон Рожковський. Арх. Пантелеймон був до 1922 р. епископом на Полісю. В 1922 році його за кару заслали в Мелецький монастир (заслав митроп. Георгій), бо арх. П. не годився но незалежність (автокефалію) правосл. церкви під Польщею, тільки хотів, щоби і вона була і далі залежна від московського патріярха. В монастирі пробув арх. Пантелеймон 8 літ, а тепер є чутки, що кару з нього здіймають і він приїде до Варшави до митрополита Діонізія.

Треба знати, що архиеп. Пантелеймон Рожковский — є з роду поляк, а по переконанням приятель москалів, отже не бачимо, щоби він був відповідним і бажаним кандидатом на епископа Волині, чисто української дієцезії. Та що зробити, коли і такі справи вирішують звичайно не оглядаючись зовсім на волю народу, заінтересованого в тій справі; — хоча всі знають, що праця владики може бути тільки тоді успішна, коли він тішиться довірям душ своєї дієцезії.

—o—

Читання з історії України (ч. 66)

Як селянсько-козацькі отамани карали ворогів народу.

(Червень 1648).

Ми розказували в попереднім числі, як тимчасом, коли гетьман Хмельницький стояв з військом під Білою Церквою і ждав на поворот послів з Варшави, народ сам розправлявся з польською шляхтою і з жидами.

В одній народній думі з тих часів співається так:

„Догадалися жиди і пустилися втікати.

Котрі втікали до Случі, погубили онучі, а котрі до Прута, тим була від козаків доріженька крута.

Тоді жид Лейба біжить, а йому живіт дрижить.

Як на школу споглянe, його серце вяне:

„Ей, школо моя мурована,

тепер тебе ні в пазуху взяти, ні в кишеню сховати,

а доведеться Хмельницькому й козакам покидати“.

Деякі жиди зо страху охрещувалися, та потім, коли небезпека минала, вони вертали назад до жидівської віри.

Таких селянсько-козацьких загонів було тоді по цілій Україні дуже богато, а ватажками їх були ріжні люди, досвідчені в воєнськім ділі. З них найбільше прославилися в Київщині відділи Гайчура і Вовгура. Вовгур приймав до свого загону лише дуже хоробрих і відважних людий. Його люди ніколи не давалися живцем у полон взяти і ворогів не щадили. Досить було пустити чутку, що „вовгурівці йдуть“, то пани й жиди втікали на десять миль. Вовгур мав около 300 люда.

На Подолю лютував Ганжа, Остап Павлюк, Морозенко і инші. Ганжа зібрав споро козаків і селян (ще перед Корсунською битвою) і Хмельницький іменував його полковником та післав на шляхту, яка йшла на поміч Потоцкому. Ганжа розбив шляхту, а потім здобув Немирів і потопив у ріці всіх жидів і поляків, разом з дітьми, около 6 тисяч люда. Потім пішов на місто Нестерів (Тульчин), де був замок, а в нім польська шляхта й жиди. Почав палити з гармат, шляхта боронилася, але нарешті комендант замку переказав козакам, що дає окуп. Тоді селяни й козаки відповіли: „Добре, окуп візьмемо і пустимо вас поляків живих до Польщі, але жидам не подаруємо, мусите нам їх дати“.

Шляхта згодилася і щоби ратувати себе, вивела жидів силоміць на окопи й віддала козакам у руки. Козаки всіх жидів перебили. Тоді взяли окуп від поляків, запили з ними могорич і відступили, пускаючи шляхту втікати. Та довідався про це отаман другого загону Остап Павлюк, напав несподівано на незабезпечений замок, узяв шляхту в полон і почав з нею бенкетувати. Між шляхтою був і Четвергинські, властитель Тульчина, що дуже знущався над крепаками. При забаві козаки й селяни почали лаяти панів, а нарешті й бити. Четвертинському відрубали на подвіріо по пня голову, вбили дітий, а жінку взяв собі Павлюк тай вона взяла з ним слюб.

Подібно це карав польську шляхту і жидів отаман Кривоніс і Кривошайка. Кривошайка з Павлюком зібрали около 80 тисяч люда, добули міста Красне, Брацлав, Вапнинцю і инші. Кривоніс пішов на Ладижин, Бершадь, Верхівку і дальше. Поляки й жиди, що уйшли з життям, втікали на захід аж за Вислу. Їх двори і замки зрівняли козаки й селяни з землею.

(Дальше буде).

КУПІТЬ СОБІ

Новий Український Молитвеник

„ВІРУЮ“

Має около 400 сторін, а коштує тільки 2.40 зол. Продають їх наші мужі довіря, а можна також замовляти в нашій Адміністрації, додаючи 30 сот. на порто. Хто замовляє примірн. 5. за 12 зол., не платить порто і дістає 1 молитвеник даром.

НОВИНКИ.

Календар на тиждень.

ТРАВЕНЬ 18—24

18. Неділя 4. Самар. Ірини мч.
19. Понеділок. Иова многостр.
20. Второк. Явлення Ч. Хр.
21. Середа. † Івана Богослова **(Ап. Св. Івана Богосл.)**
22, Четвер. † Пер. мощ.
23. Пятниця. † Симеона Зилота.
24. Субота. Мокія свмч. і М.

Увага: Свята в скобках (—) є тільки православні, прочі свята спільні українцям греко-католикам і православним.

Зміни місяця:

Повня дня 12-го о год. 4½ попол.
Нів дня 28-го о год. 4½ рано.

Як нарід приповідає:

Грім у маю — знак урожаю.

Дощик маевий і плач молодої не довго трівають.

Свята Пелягія ленок у полі сіє а Ірина коноплі.

Теплий квітень,мокрий май—буде жито наче гай.

— **Надзвичайний Загальний Зїзд „Рідної Школи“.** В четвер 22. травня 1930 відбудеться у Львові, в салі Реміснпчої Палати при Стрілецькій Площі ч. 8 Надзвичайний Загальний Зїзд „Рідної Школи“. Почнеться о 9-ій годині рано. Р. Школа розіслала до Повітових Кружків проєкти статуту. Над тими проєктами треба нарадитися і висказати свій погляд. Делеґати кружків (на 50 членів один делеґат) мають привезти проєкти статута зі собою, щоби могли слідкувати хід нарад над статутом. (До Ремісничої Палати на Стрілецькій Площі їдеться з двірця трамваєм ч. 1. або 6. або 5. ч. 1. і 6. їде попри Ринок, там висісти і піти на ліво вулицею Ґродзіцких. Ч. 5. їде через краківське, там висісти і йти кусник дороги просто аж до Площі).

— **Заперечення.** На новинку „що за мода“, поміщену в 19. ч. ґазети, отримуемо від п. Жежко Всеволода достовірне зясування справи, яке заперечує цілу подію так, як вона була представлена дописувачем. Виходить, що п. Ж. В. міг бути обурений тому, що крамар (не член Управи) хотів стягнути п. В. Жежкові решту з 20 золотих на конто попередніх особистих рахунків з крамарем, які одначе п. В. Ж. уважає за полагоджені. П. В. Ж. признає, що був обурений, але це не виглядало дико і він не мав жадних злих намірів супроти крамаря. Так само заперечує, начеби мав сказати „дай гроші, бо убю“, таких ані жадних подібних слів погрози абсолютно не висказав. З приємністю містимо це спростування, яке п. В. Жежка не представляє в такому відемному світлі, якби могло виходити з новинки.

— **Стріляють на процесію.** В Чехові пов. Бучач висипали місцеві громадяни високу могилу в честь поляглих у визвольній війні українських стрільців. На могилі закопано 6 метровий дубовий хрест. Рікрічно в часі Великодних і Зелених Свят відбувається урочистий похід з процесією на цю могилу, де відправляється панахида. „Розуміється“ рікрічно є й більші або менші перепони і пакости з боку якихсь ворожих нам людий. Наприклад в минулому році підрізали якісь злочинці згаданий хрест пилою так, що він упав на землю. Наші громадяни направили заразже ту шкоду. Сего року знова в Провідну неділю (27. IV.) в хвилі, коли до могили зближалася торжественна процесія, залунав гук крісового вистрілу і понад головами зібраних просвистіла куля, не роблючи, на щастя, нікому шкоди. Стріл упав від сторони недалекого польського сільця Слобідка долішна.

— **Жертва брехливих доносів.** На п. Г. Федоронька, секретаря читальні „Просвіти“ і мужа довіря „Нар. Справи“ в Чукалівці пов. Станиславів кинули якісь темні духи клевету, що нібито він є сель-роб чи комуніст. Через те був цей громадянин наражений на поліційну нагінку, ревізію і арештовання. Та найбільш болючим є те, що на чесного і загально шанованого громадянина поважився хтось кинути такий брудний наклеп, рівнозначний з обвинуваченням в хруністві. — Сподіемося однак, що і ця затія ворогів не зломить свідомого народнього робітника на дусі, та не здержить його від корисної громадянської праці.

— **Злочинний підпал.** Якийсь невикритий досі злочинець підпалив в ночі на 1. V. будинки Якова Смука, господаря в Хоросниці пов. Мостиска. Будинки вартости понад 10.000 зол. згоріли до тла. Пошкодований Смук — це свідомий громадянин і передплатник „Народньої Справи“ Є деякі познаки, що огонь підложено з пімсти. Смук провадив дуже добре молочарню і мав завзятих ворогів і конкурентів. Не від річи буде зазначити, що Хоросниця село ще не дуже усвідомлене. Уся освіта в селі — це 5 примірників „Народньої Справи“, що йде в село. Та й те декому сіллю в оці. Ось місцевий учитель пан Зарічний, якийсь ніби з нашого роду, а насміхається з селян, що читають ґазети. Видно, що і пану „професорови“ ще не зашкодилоби трошки більше світла в голові, хочби його туди треба й березовою кашкою підогнати. — Через такий поганий приклад село явно дичіє. Молодь розледащується пиячить і лінюхує. В селі появилися вже й злодії, і то такі завзяті, що й на церкву позажилися напасти в ночи 26.IV. і вкрали відти 20 зл. — А уся біда лише через брак свідомости і добрих народніх провідників.

— **Пожежі.** Дня 28. IV. вибухла в Піддубцях пов. Рава Руська грізна пожежа, що загрожувала цілому селови. Вогонь вибух в забудованнях місцевого фільварку. За короткий час згоріло одно форнальське поміщенння („чворак“ — де вибух вогонь) одно господарство і одна жидівська хата. Пожежа не поширилася тільки завдяки умілій і завзятій ратунковій акції луговиків яким, по довших зусиллях вдалося при помочі 7 сикавок опанувати і обмежити пожежу. На особливу похвалу заслугують: „Луг“ з Вербиці, „Луг“ з Вільхи вербицької та „Луг“ з Піддубець. — В Романові пов. Бібрка згоріло в ночі з 3 на 4 мая (з суботи на неділю) дві стирти вівса на панськім поли званім „під черневом“. Причина пожежі невідома. — В Бориславі вибухла в ночі з середи на четвер (7—8.V) велика пожежа. Вогонь вибух в жидівській дільниці міста „торговиці“, через попсуття електричних проводів. За короткий час згоріли 23 жидівські крамниці. Дальше поширювання пожежі заледви вдалося огневій сторожі спинити. — Друга велика пожежа в середу в ночі була в Угнові коло Рави Руської. Пожежа вибухла в пеккарні Штайна на старім ринку. За короткий час вогонь обхопив ціла містечко. Помимо завзятого ратунку згоріло до тла стодвацять і кілька домів. Понад 200 людий остало без даху над головою. В Микуличині згорів оноді тартак Собеля. Шкода виносить понад 20 тисяч долярів.

— **Страшне душегубство.** В Селисках пов. Бібрка стрілив якийсь незнаний злочинець з кріса через вікно до хати господаря Івана Ґураса. Куля вцілила господаря Стефана Ониськова, що якраз тоді забавлявся з Ґурасом. Нещасний Ониськів впав на місці трупом. За душегубом ідуть пошукування.

— **Пожертви на добрі цілі.** Юрко Опришко з Грабовець п. Стрий переслав збірку на Рідну Школу 5 зол. і на Інвалідів 5·20 зол. На кооперативному святі в Мальчицях пов. Городок Ягайлонський зібрав п. І. Солук квоту 6. зол., яку по половині післано на Рідну Школу і українських Інвалідів. — На весіллю дочки нашого мужа дов. Андрія Городецького в Більчу п. Мединичі зібрано 5.50 з. на Укр. Інвалідів. (Переслав В. Левицький через Адмін.)

— **Як американця погостили у Румунії.** Американський фінансовий дорадник Польщі, Девей, був недавно в Букарешті і там в його честь був обід у румунського князя Бібеску на його замку за Букарештом. Коли по гостині вертався Девей з жінкою польського посла Шембека і з одним румуном автом до Букарешту, напали на авто бандити й обрабували їх. В Шембековој взяли перли і бриляпти, вартости 50 тисяч золотих, а в румуна й у Девея зрабували кілька тисяч долярів. Буде мати американець що оповідати про Румунію.

— **Не бийте гуски!** В Отаві (в Канаді побила одна господиня Марія Тиневич (мабудь таки наша) свою власну гуску. Вломила їй крило і ногу і так лишила покалічену на смітнику. Товариство охорони звірят подало її до суду, а суд засудив її на кару 5 долярів або місяць арешту.

— **Із більшовицьких чудасій.** „Комуніст Володя Койкін з Курська на пограничу України і Московщини догодив собі під більшовицьким панованням, як ніхто на світі. Цей „таваріщ“ оженився за останних 12 літ лише 72 разів і стількиж разів розвівся. Пересічно беручи, на кожду жінку припадалоби 2 місяці подружного щастя із тим великим любителем жінок, але на практиці було інакше, бо це залежало від того, як йому котра жінка подобалася. Із тою, що була йому наймиліща, жив Койкін аж 4 місяці і два дні, з иншою знов жив лишень півтора години, бо заразже по шлюбі посперечався і таки з дороги вернув до розводового бюра і розійшовся з нею. Що до національности, було між жінками Койкіна 53 московки, 6 українок, 5 жидівок, 3 лотишки, 2 німки, дві черкески і одна полька. Наймолодша з них мала в день шлюбу 15 років, найстарша 57 років. Із 13-ма жінками жив Койкін у згоді й любови, з 16-ма сварився, 42 жінки биз, але остання жінка, (українка) била його і то так сердечно, що розвід треба було брати на шпитальному ліжку. Тепер Койкін лікується від „любощів“, але сподіється, що як видужає, то й ще спробує кілька разів подружного щастя. — Як бачимо під більшовицьким пановаенням є для розпусників особливий рай.

— **Нові книжки. Робінзон Крузо,** його життя й пригоди на самітному острові. В перерібці Ю. Шкрумеляка. Книжку видало „Видавництво Світ Дитини“ у Львові, вул. Зімовича 3. Має 112 сторін, майже на кождій сторінці образок. Ціна 1·80 з. Дуже цікава й поучаюча книжка для малих і дорослих.

— **ЧОРНИЙ КРУК** повість з часів визвольної боротьби, написав **Федір Дудко** вийшла накладом кооператив. видавництва „Хортиця“ Ціна 2·40 зол. Замовляти: Львів, Руська 3, III. пов. Українське Т-во допомоги Еміґрантам.

— **„ВИДИШ БРАТЕ МІЙ“.** Спомини Дра Ст. Шухевича з його побуту при У. С. Стрільцях на початку світової війни від 1. VIII 1914 во квітня 1915 р. Незвичайно цікаво прочитає цю книжку бувший стрілець а взагалі кождий українець, що цікавиться історією Січового Стрілецтва. Книжка має 232 стор, видало її В-во „Червона Калина“. Ціна 4 зол

— **„Світова революція“** Це спомини чехословацького президента Т. Г. Масарика, про те, як він з иншими чеськими патріотами від вибуху світової війни аж до 1918 р. працював для освободження рідного народу з під Австрії. Ця книга і для нас дуже поучаюча. Це велика книга, стор., 334. Ціна 13.50 зл., а в твердій оправі 15.50 з. Видала її „Червона Калина“ в перекладі Мик. Саєвича. В книжці є богато фотоґрафій.

— **„Орґанізація і праця Української Райфайзенки“.** Поучення як закладати і вести місцеві щадничо-позичкові каси. Написав Др. Карло Коберський, Львів, 1930. — Накладом Ревізійного Союзу Українських Кооператив. Б-ка РСУК ч. 17. зл. ст. Формат. 4.

Посмертна згадка.

Дня 20/III 1930 помер Іван Май в Ришковій Воли пов. Ярослав, оден з найкращих членів місцевого т-ва „Луг“ та свідомий громадянин, що давав великі надії на будуче. — Луговики віддали покійному товаришеви останню прислугу, явились численно члени читальні Просвіта, співав місцевий хор. В покійнику стратила Ришкова Воля одного з найкращих молодих людей. В.Й.П.

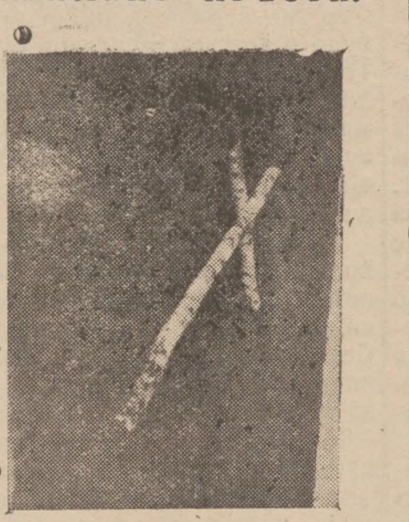
Заява.

Ми нищепідписані, на все зриваємо з парт. Сельроб - Єдність, розвязуємо орґанізацію цеї партії на терені цілого скільського повіту, вважаючи її шкідливою для українського народа, якого найвищим ідеалом є Соборна Національна Держава.

Голова Повіт. Комітета Сельроб Єдність в Сколім — **Іван Винник**
члени партії:
Коваль Степан, Андрій Кремінський.
Сколе дня 18. IV. 1930 р.

Ця заява — є висловом громадянської мужности і чесности вище підписаних громадян. Вона вказує на те, що усяке баламуцтво щораз далі втрачає послух між нашим народом. В таборі прихильників московського більшовизму залишаються тільки платні агенти або дуже збаламучені одиниці.

Зовалені хрести.

Ми писали, що в містечку Поморянах коло Зборова розкопали якісь злочинні руки могили українських стрільців, що полягли в українсько-польській війні. Кости небіжчиків повикидали з могил, а хрести повалили на землю. На образку бачимо один такий зваленнй березовий хрест на стрілецькій могилі з Поморянах.

Свідомість і єдність — се наші змагання, ведуть чоловіка до сили і знання.

Жорстока доля поставила наш український нарід у дуже тяжке положення і відомо нам добре, яка біда і велика нужда запанувала по наших селах. Та люди не дуже звертають увагу, чого воно так є; нарід не зрозумів ще, що ратунку треба шукати в своїй орґанізації, і набирати довіря в свої власні сили; кождому селяникови повинно дуже залежати на тім, щоби ми всі були обєднані в селянській орґанізації, бо лише в розумній праці, і в сильний орґанізації доля українського селянства. А така орґанізація може розвивати свою діяльність лише тоді, як найбільше наших селян впишеться в члени „Сільського Господаря“. Велика ще частина наших людий живе недумаючи, книжки і ґазети до руки не візьме. То і не диво, що праця культурна і наша сила та добробут не розвиваються після нашого бажання, як сего вимагае поважна пора. А треба знати, що небезпека грозить всюди нашому народови, тому не вільно нам засипляти справа, а глянути сміло біді в очи, відсунути від себе всяке лихо і безправя. А деж є та дорога, котра веде до ліпшого знання? Нею є власне читальня, де люди набирають не мало освідомлення, бо не лише для дітий єсть наука, але і для старших повинна бути просвітна праця в читальни, де то всі повинні горнутися, і вчитися. Та мало де так роблять. Приміром у нас, в Лежайску, тут на жаль нічого не робиться, ніякого поучення, ні пояснення, ані відчиту про нашу орґанізацію, ні за правдивий поступ в нашім господарстві, нема передставлень, мимо того, що мають добрих аматорів, уладжують лише в році дві танечні забави; хотяй маємо своїх дуже здібних інтеліґентів і добрих бесідників, не маємо з них користи.

Подібно, як чую, є і по деяких инших місточках і селах, що сільські інтеліґенти не освідомляють народу, а селяни з свого боку не горнуться до освіти — і так нема звязи ні довіря одних до других, хотяй всі ми є діти одної Неньки. Беріться, братя, до освітної робити і орґанізуйтеся в культурних і господарських установах, а ви, братя-інтеліґенти поучайте нас усіх, бо мусимо спільно здобувати собі кращу долю.

Іван Вань
муж довіря „Н. Справи“
в Лежайську.

—о—

Що чувати в нашім селі?

Дописи йдуть за чергою

Всі просять нас: Містіть нашу допись зараз, бо то дуже важна допись для села! Кожда добра допись є важна і хосенна, але містимо тільки по черзі, так, як котра приходить заки не помістимо всіх давних, не можемо містити нових, що прийшли останні. Цего вимагае справедливість. Тут не поможуть жадні погрози, бо грозити в тім випадку — то нерозумно.

—о—

Лспушани, повіт Зборів. І наше село не остає позаду свідомих українських громад. Наша читальня за почином молоді піднялася з упадку і гарно розвивається. Молодь дає в читальні вистави, старші гуртуються коло кружка „Сільського Господаря“. Є у нас і кооператива, що теж гарно розвивається і помагає громаді будувати церкву. Задумуємо також будувати „Народний Дім“ і вже ухвалили купити відповідну площу. Одним словом — ідем до кращого. Але — „нема села без болота“. Є і в нас, преч би ся казало, кілька хрунів, що нам перед людьми лише встид приносять, але на щастя їх люде оминають і гидують ними. Також наш отець парох називає нашу кооперативу „храпатива“. Не маємо щастя до такого священика як другі села. Громадянин.

—о—

І Рудники пробудилися. Кілька свідомих хлопців заколядували підчас сегорічних Різдвяних Свят квоту 50 зол. на народні цілі, Ці гроші переслано через „Народню Справу“ до „Рідної Школи“ (30 зол.) і Інвалідів (20 зол.) Це перша коляда в Рудниках і годиться сказати, що гроші зложили лише свідоміші господарі. Честь жертводавцям і колядникам!

—о—

— **Молодь росте і усвідомлюється!** В селі Сушні, радехівського повіту, вже від 2-ох місяців арештовані за підозріння в антидержавній агітації: Роман Свистун, студ. торговельної Академії, Володимир Салагуб і Семен Співак. Вони перебувають в слідчій тюрмі в Золочеві. Цей факт так вплинув на свідому молодіж села, що вона через весь час Великодних Свят заховала поважний настрій духа, що виявила в тім, що не брала участи в забавах, богато з них здержалося від алькоголевих напоїв, а місто цего зробили збірку і гроші вислали на політичних вязнів. — В провідну суботу відбулося Богослужння за полягших у визвольній війні за Волю України, яке стягнуло до церкви всіх свідомих громадян головно молоді. По панахиді відспівано пісню „Ви жертвою в бою“, яка дуже відповідала святочній хвилі і піднесенню духа серед зібраних. Гість.

—о—

Нещасливі збаламучені. З Куликова пов. Жовква пишуть про братання місцевих москвофілів (кацапів) з місцевими поляками й урядовими особами, 22. лютня „Русска Касса“ обходила якийсь ювилей і з тої нагоди відбулася гостина, на якій був староста з Жовкви, якийсь пан з „Кулек рольнічих“ і инші. Промовляли і кацапи по польськи, та пирували з панами лише „настоятелі“, а проста кацапська братня стояла за порогом. Така гостина під „спульнем дахем“ свідчить, хто то опікується кацапством. Як „опіка“ урветься, то і кацапство висхне, як роса. Вже й так висихає, бо і деяким місцевим кацапам збогато того „братання“ і вони навертаються до свідомости та стають в українську лаву. Куликівські свідомі українці просять власників садів у Галичині, аби продавали овочі тільки таким куликівським торговцям які викажуться посвідкою місцевих українських установ, що вони українці, а не зрадники. Також звертається до українців-адвокатів аби котрийсь в них отворив свою канцелярію в Куликові.

—о—

Письмо зза моря. Читаючи „Народню Справу“, майже з кождого повіту в Галичині подибую дописі, а Волківці борщівського повіту гейби померші. Хотяй знаю з досвіду, що то село кацапське, бо нераз і мені прийшлось терпіти через те перед 18. роками, бо навіть о. Никифор Куриловнч хотів мене колись відстрашити перед читанем українських ґазет, котрі я мусів адресувати на чуже імя до сусідного містечка Мельниці. Тепер думаю, що мої одночасними підтримують мною започаткованую,роботу бо читаю в листах, що Читальню „Просвіти“ основали та кооперативу „Згода“. Але чомусь ніхто з членів не подає, що чувати в нашім селі, а думаю, що „Народню Справу“ читають. Тому кличу до Вас, братя українці з села Волковець над Дністром, напишіть дещо до часописи від читальні та кооперативи, будьте свідомі себе, не соромітся українського імени, як колись з насміхою називалисте мене українцем, а себе звали „рускими“,хотяй не всі,та часом і свідоміщі гей соромилися зватися українцями. Нині світ вже знає за нашу Україну. На мапі світовій ту в Сполучених Державах Америки навіть у державних американських школах дітий наших та американських учать в ґеографії про українську землю, яка вона богата та хто нею рядив перед сотками років, та як є тепер. Що Україні накинули чуже ярмо, то ми самі завинили, бо не було у народу і згоди, тому противник переміг.Що до нас українців у Вільтоні то наше життя процвитає.Маємо читальню ім. М. Шашкевича, Торговлю Українську, побудували гарну церкву, маємо сходини кождої неділі і свята, час від часу даемо представленя та концерти і так показуємо американцям, що ми нарід український з освітою і культурою. Час від часу робимо збірку на старий край,то є на „Рідну Школу“, на Українських Інвалідів і другі цілі.

Я. Петрик.
Вілтон, Н. Дак. З Д. Півн. Америки.

Дописувач з Камінного Допись помістимо, як згодитеся, аби Вас підписати в ґазеті.

С. Ш. Мягке. Вправляйтеся, ще за слабке. Пришліть щось за пів року.

Допис з Керниці пов. Дрогобич, один бувби скорфіскований, другий віршом, просимо віршами дописів не писати.

Лист з Жабокриків пов. Дубно. Годі прочитати.

Парубчак — ще слабе, вправляйтеся і видумуйте щось нового.

Доп. з Дрозович. Напишіть про це, як буде вирок суду.

М. В. з М. Дещо з загадок і віршів піде.

С. Л... Супранівка. Пішла „Моя Мрія“. Решта с...ке, хоч думки дуже гарні. Вправл...

С. Ч... ленів. За довге і булоби сконфісковане. Пробуйте коротше.

Ф. Парубоч, Вичілки. Гроші отримали за І. п. 1930. Ми питалися в тій справі в „Свободі“, сказали, що зайшла помилка і справу полагодять. Заклик помістимо.

Михайло Яремко Жапалів. Зажадаєте спростовання на основі § 19 прес. закону. Якби та ґазетка спростовання не хотіла помістити, внесіть через адвоката позов до суду. Спростовання повинно бути в тій ґазеті, де була поміщена клевета проти Вашо особи.

Дописувач з Солотвини. Трапляються — як бачите — ще і такі священики, що не йдуть з народом і так, як Ваш відвертають своїх парохіян від світла, але це лише виїмки, їх на щастя уже дуже мало і вони не пошкодять нам, бо, як самі пишете, свідомі люди не дадуться вже збаламутити і йдуть своєю ясною дорогою, якою веде їх і загал нашого свідомого українського духовенства. Дуже гарно з Вашого боку, що так щиро дбаєте про добру славу своєї ґазети і її видань. Нащі видання поручають народови всі свідомі священики, а молитвенники „Вірую“ затвердив і похвалив Митрополит Андрей.

Допис з Рахині. Свідомі люди не повинні собі нічого робити з насміхів нерозумних хрунів і перевертнів, а дати їм належну відправу, бо як самі пишете, то їх було там з 20, а свідомих багато.

Допис з Дахнови. Допись мусить бути підписана виразно дописувачем, свідками і мужем довіря. Напишіть другу.

П. М. Гаїн. Підіть до лікаря, на ту хоробу годі порадити з далека.

А. К. Борсуки. Така „розписка“ є важна при позві до суду, як хтось при розумі і добровільно її підписав. Адресу зміняємо.

В. Б. Історію Вибудова отримали. Піде. Допись невиразно написана і і на обох сторінках паперу, так до друку годі давати, а нам переписувати нема часу.

Допис з Заріча. Якого ви мужа довіря собі вибрали, такого маєте. Коли більшість передплатників хоче другого, то вийдіться й виберіть нового і нас про це повідомить.

Лікар-спец. внутр. недуг
Др. Остап Прийма
Львів, Личаківська 32, тел. 61-50
Пересвітлювання Рентгеном

457 запомог по 120 золотих

на суму 54.840 золотих

Кому признаємо дальші запомоги від 451-ої до 457-ої?

451. Стефан Котис с. Ваня, Воля Вижна, пов. Сянік.

452. Петро Федорків с. Олекси, Ожидів пов. Золочів.

453. Михайло Майданюк, Войтка, м. Мшанець п. Копичинці.

454. Максим Рибіцький с. Івана м. Мости Великі пов. Жовква.

455. Федь Кухар с. Петра, с. Дитянин пов. Рогатин.

456. Петро Павловський, с. Підгородці пов. Сколе.

457. Андрій Семенович с. Микити, Теклівка пов. Костопіль.

Допомоги по стягненню цілорічної передплати вишлемо за 14 днів на руки мужів довіря.

НІХТО НЕ ЗНАЄ, ЩО ЙОГО ЖДЕ.

Нашого передплатника Івана Триндяка з Стільська пов. Жидачів стрінуло страшне нещастя. 9. квітня згоріла йому хата й господарські будинки, а в стайні згоріли дві корови і два коні. І. Триндяк просить нас о запомогу. Ми заглянули в книгу передплат і бачимо, що пошкодований мав перерву в передплаті від 1. лютня до 14. квітня, отже згідно з нашими умовами не має права на запомогу, бо в день нещастя взагалі не був уже передплатником а відновив аж по нещастю, яке його стрінуло, ми уділяємо йому запомогу, як погорільцеви, в квоті 100 (сто) золотих.

Наводимо сей страшний випадок тому, щоби перестерегти других людей, аби точно відновляли передплату, бо через перерву в передплаті неодин уже в разі нещастя не міг дістати запомоги. Думаємо, що не так важко відложити той 1 зол. на місяць і післати на передплату, та забезпечити собі у нас поміч на випадок якого нещастя між худобою, яке кождого може стрінути. Представляючи сей приклад, взиваємо всіх тих, котрі ще не вирівнали довгу в передплаті, зараз його вирівнати, бо до сего забовязує їх ретельність і їх власний інтерес.

Підкреслюємо, що се одинокий і останній випадок, в якім ми уділяємо помочі передплатникови, що не все був точний у передплаті, — а робимо се тільки раз виїмково з огляду на велике нещастя.

До складу і прикладу.

На святого Юрія.

Вже таку натуру маю: де людий богато, люблю піти й подивитись, чи в будень чи в свято.

Все чоловік щось побачить, тай щось і почує, найде мудрого, щось скаже, тай щось поміркує.

А на Юрія у Львові є свято храмове, на горі святого Юра місце відпустове.

Тут колись гетьман Хмельницький при облозі Львова слухав просьби львівських райців — то згад—ка чудова.!

А тепер тут повно вірних, церков величава, молять Бога, щоб вернулась тая давня слава.

Йду до церкви і стрічаю Юрка з Довголуга, він стоїть перед притвором, в очах якась туга.

— Слава Богу, брате Юрку! Що так задивився? Чи вже вийшов, помолившись, чи може спізнився? Нині, Юрку, твоє свято, тож тобі желаю, щоб тобі добро так плило, як вода з ручаю.

— Дякую вам, Сорокатий! До церкви йдете? Гляньте на це гарне свято і пустіть в газети! Гарне свято і молитву щиру мовлять люди, та мені якось так сумно, плаче серце в груди. Подивіться, осьтут став я й вдивляюсь поволи, як із коня святий Юрій злого змія коле. Гарно той мистець представив нашого святого, як він копієм прегострим коле смока злого! Гарний Юрій, козарлюга, юний та завзятий, коле смока межи ребра, вже йому не встати. Не дивуюсь, що і наші Запорожці славні гарні пісні про святого зложили правдиві. «Нам поможе святий Юрій і свята Варвара!», як вони при нас постоять, врагам буде кара! Святий Юрій на переді війську помагає, а Варвара Бога молить, помочі взиває. Так співали козаченьки й стрільчики миленькі, і нераз від них втікали люті воріженьки. Неодного вони смока прошили, пробили, але сумно, що ще смоки не усі погнили. Бо то, брате, змій — смочище сімсот голов має, що одну йому зрубаєш, друга наростає! І до нині ще ті змії огнем на нас дишуть, коли ж вони перестануть, коли вже нас лишуть?

А я кажу: — Добре, Юрку, думоньку думаєш, бачу, все те розумієш, бачу, все те знаєш.

Правда, ще змія чатує тай огнем —нас сперла, — та живе ще святий Юрій тай сила не вмерла.

Треба лиш сталити руки, кріпко стать на ногу, тай вірити, пане брате, в нашу перемогу.

Перше свого змія вбити — ото є робота! А тим змієм є темнота, страх і знеохота.

Як його у нас не буде, то вбємо і того, що на нас огнем пашіе, ото чужого.

Як свідомість буде в серцю, в грудях міць охоти, то зможемо того смока разом проколоти.

— Ой, кобито! — Юрко каже— коби я діждався, щоби змій той стоголовий смолою розлявся. Щоб розлявся, щоб розпався і ногами вкрився, ой коби я ще, Іване, до того дожився!

— А чомужби не дожився? Є в —серцю надія! Та надія кріпить Гната, Василя й Матія.

Тай Івана тай Степана, Андрія й Максима, тай до всіх нас усміхаєсь карими очима.

Лиш охоти! Лиш роботи! Єдности! Освіти! А тоді добра діждемось ми і наші діти!

Ще нам радо святий Юрій буде помагати, а смока ще похоронить

Іван Сорокатий

Тернисті дороги.

В Васипеві великім пов. Сокаль відбував український „Сокіл“ в читальні свої вправи. Прийшов постерунковий з Корчмина відібрав книжку сокільського впоряду (вправ) й грозив, що голова дістане 14 днів арешту, бо то є „войскове цвіченя“. Потім поліція перевела в голови „Сокола“ і в кооперативі та в деяких громадян ревізію. „Стшельци“ грозять, що позамикають всі українські товариства.

Окр. суд в Тернополі засудив о. декана Івана Іванчука, пароха в Товстім на кару 40 зол. або 5 днів арешту за те, що писав до Староства в справах метрикальних по українськи. (Подібні справи мали і инші священики і доходило навіть до Найвищого Суду, який ще не вирішив того, але передав справу збільшеному сенатови. Є правдоподібність, що спраза буде вирішена в користь української мови бо парохіяльні уряди не є державними урядами).

—о—

Лікарям-українцям під увагу

День у день приїжджають наші селяни до Львова й шукають лікаря. Хотілиби піти до свого, українця, але звичайно не знають адреси відповідного лікаря, й легко даються затягати до лікарів-чужинців, бо на вулиці і на двірці є повно людців, що тягнуть людий до ріжних лікарів. Тому вже в друге відкликаємося до наших лікарів, щоби у власнім інтересі оголошувалися часто в українських найбільше поширених часописях, та щоби точно писали, які недуги лічать, де і коли ординують. (чи і в свято) та щоби й подавали число трамваю, яким можна до них найдогіднійше з двірця заїхати.

—о—

Нова благодать для нашого села.

Останніми часами звернув уряд пильну увагу на сільських ремісників. Від них почав він в першу чергу домагатися податку, мимо того, що вони переважно займаються ремеслом тільки доривочно, в міру потреби й коли нема праці на полі. Крім того вимагає від них фахового образовання, що вправді не є злою річю, тільки не так легкою до виконання, як це урядови здається. Маю на думці справу іспитів з куття коней, які мусять ковалі складати перед державною іспитовою комісією — у воєвідському уряді на основі § 23. Rozp. Min. Rol. z 1/X. 1928 (Dz. URP № 92, poz. 807.)

До того іспиту є ось які вимоги:

1) Метрика.

2) Свідоцтво зложення іспиту на ковальського челядника.

Свідоцтво відбуття в характері ковальського челядника принайменше однорічної практики в коваля управненого до виконування занятя куття коней.

4) Власноручно написаний життепис.

Крім того вимагає іспитова оплата в висоті 55 зл., яка пропадає на случай нездання іспиту. При іспиті кажуть підкувати коня, а опісля питають все, що є в підручнику: „Kucie kopyt i racic“ (написав Dr. Kaz. Szczudłowski, 167 rycin w tekście 156 str. Warszawa 1927. Główna Księgarnia Wojskowa ціна 5 зл.) Є це досить обемистий підручник і добре написаний але для образованого чоловіка, а не для напів грамотного, або й зовсім неграмотного коваля, який щей часу не має сідати за книжку. Через це нашим ковалям є зовсім неможливо здати той іспит.

Тимчасом поліція чигає, щоб приловити коваля на підкованню коней та зробити карне донесення, в наслідок чого прийдеться заплатити 20 зл. кари, а за другим разом 40 і т. д. Чи Міністерство Хліборобства видаючи цей розпорядок, мало на увазі добро хліборобства, чи може щось инше — невідомо. За те відомо і є очевидне, що цей розпорядок приніс нашому селови свіжу турботу і біду.

Є чимало великих сіл, що мають сотки коней, а не мають ані одного іспитованого коваля, який мавби дозвіл кувати коні. Ті, що досі бездоганно виконували ту працю, не можуть кувати коней, бо поліція не позволяє. Тому то мусять селяне їздити некованими кіньми, через що коні калічіють і стають нездібні до праці.

Наші посли повинні занятися тою пекучою для села справою.

М. Карпишин.

Помпи Worthingona, центрофуґальні і звичайні, праси до олію, праси до дахівок, мішарки до бетону, мотори, турбіни, млинські машини обробляркі до заліза і дерева поручає: **„ПІЛЬОТ“ Львів, Баторого 4.**
Катальоґи на жадання.

Б. Секундар загального шпиталю
Др. В. Кашубинський
спец. недуг внутрішних і діточих
орд. від 9—11, 3—5
ЛЬВІВ, вул. Грунвальдська 11. а.
ріг Задвірянської, давн. Садівницької, бічна Льва Сапіги. Телеф. 83-47

Поліцийний розпорядок віршом.

В Ляценбурґу над Лабою (в Німеччині) видала поліція обіжник до господинь, аби вважали на свої кури, бо кури роблять сусідам шкоду, а за те поліція буде накладати кари. Цей обіжник цікавий тим, що він писаний віршом, бо німецька поліція догадлива і знає, що люди скорше зацікавляться таким розпорядком, що писаний віршом. Цей вірш в нашім перекладі виглядавби так:

«Як ти хочеш з сусідками
В добрій згоді жити,
То не важся свої кури
В їх город пустити.
Бо як здьобають насіння,
То за курий пару,
Ми наложимо на тебе
Десять марок кару!»

ПОПАВСЯ.

Знаєте, до моєї хати вломився сеї ночи, як я був у коршмі, злодій.

— Ну і що сталося?

— Та хвала Богу усе добре. Злодій лежить у шпиталі. Моя жінка, бачте гадала, що то я лізу до хати...

ГОСПОДАРСЬКІ СПРАВИ

Д р Д. Миколаєвич.

Як поступати з кіньми при захорінню на золзи?

Що це за недуга ті золзи, про це знає майже кождий господар. Також майже кождий знає, що золзи проявляються кашлем, обосторонним випливом з носа та опухом під щоками. До таких познак ограничаються лише звичайні золзи, котрі за 8 до 14 днів щезають. Але нераз бувають тяжкі золзи, котрі повстають через простуду та невміле плекання хорого коня, і приводять до того, що коневи викидає чираки в ріжних місцях тіла, так з верха, як і в нутрі його і доводять нераз до загибелі звіряти. Тому отже, що через це повстає для господаря велика втрата, познакомимося зі способами, які дозволяють нам подбати, щоби кінь легко перехорував. Як звісно золзи дістають звичайно молоді коні, які є на цю недугу найбільше вражливі, а слабують на неї найчастійше на весні. Колиж у коня — передовсім молодого — запримітиться в тім часі виплив з носа, опух під щоками, кашель, а нераз також і брак апетиту, все треба мати на увазі, що це золзи, і з таким конем відповідно поступати.

Найперше відокремити такого коня, щоби від него не заразились і другі коні, бо це заразлива недуга, а відтак звернути увагу на кормлення, даючи ситної паші (пр. вівса) в мірній скількости, пійла з ґрису, а оминаючи корми такі, які забирають богато місця в шлунку і кишках (як пр. солома сіно та конюшина). Мала кількість сіна не зашкодить коневі, але тут треба звернути велику вагу на те, яке то сіно. Передовсім не сміє бути таке сіно стухле, спліснілe або запорошене, бо воно легко може погіршити стан здоровля. Подаючи всякого рода корми, ставити або класти їх на землі (а не в жолобі або за драбиною), щоби підчас їдження слизь з носа, горла і дишниці лекше спливала, а не задержувалась в нутрі звіряти. Для того добре також пускати коня на пасовисько, але це робити лише в день і лише тоді, коли на дворі досить тепло і нема вітру. Також не вільно хорого коня поїти водою впросто з керниці, бо вона за зимна, лише водою перестоялою, то значить такою, яка стояла вже через кілька годин в стайні, хаті або на сонці, або до якої додалося теплої води. Також не повинно́ся такого коня запрягати ані підчас недуги ані зараз по поворожнім виздоровінню, бо всяке напруження йому шкодить, а навіть може спричинити дихавичність.

Що до самого лічення, то треба робити такому коневі вдихування в той спосіб, як це описано в 18. числі „Народньої Справи" додаючи до кипятку крім потерух сіна і терпентини також одну ложку лізолю або креоліни.

Майже кождому є знане, що опухи під щоками звичайно з часом тріскають і з них випливає ропа, тож коли опухи є більші і мож сподіватися пропукнення, тоді треба це пропукнення приспішити, роблячи під щокою безнастанно теплі оклади з горячої, вареної бульби, горячої пшоняної каші, парених потерух сіна або подібного; головною річю при тім є це, щоби такі оклади були безнастанно теплі. Для цескоршого дозрівання можна ті опухи посмарувати також сірою мастю а коли вони вже дозріють і є мягкі, проколоти їх острим ножем. Щоби однак не скалічити кровних посуд, які там переходять, треба взяти ніж так, щоби помежи пальцями не виставало більше вістря, як на півтора центиметра, а отвір все робити ширший, щоби не засклепився за скоро. Після пробиття треба яму, яка в середині повстала, добре прополокати однопроцентовим розчином креоліни, вживаючи до цего ґумового бальоника, геґара або навіть сикавки з базники. Такі прополікування треба робити два рази на день, поки не загоїться зі середини.

—о—

Ветеринарні поради.

Ветеринарні поради і рецепти вислали ми на адреси: Гр. Сидор Загіре, Андрій Дунай Пліхів, Микола Рубаха Бяків, Петро Пеньґрин Солуків, В, Леськів Остапівці, Ст. Михаляк с. Андрія Гладишів, Юрій Колибабюк Хлібичин Лісний, Панас Білик Криве. Решту, чотиря поради, містимо в ґаветі.

Ф. К. Коропець — холера дробу. Кури можна хоронити перед цею недугою в цей спосіб, що, як лиш в повіті — хочби навіть далеко — появиться ця недуга (холера дробу) не випускати їх на день з курника (подбати про чисте вікно в курнику!) нікуди не везти курий на торг і до себе на подвіря не впускати чужих людей гандлярів і таких людей у котрих є або були хорі кури, ані не купувати тоді ані курий ані корму для курий. Коли якась курка невесела, сейчас замкнути її до клітки в иншім будинку (відокремити), а колиб згинула, сейчас глубоко її закопати зі всім і поляти креоліною, нафтою або чимось подібним. Тоді треба також — цілий курник відзаразнити, зливаючи долівку, стіни, стелю і всі знаряди розчинок креоліни. — Найпевніші є охоропні щіплення, які переводить вет. лікар.

С. П. Кобилє пов. Рівне. Запір у свиний. Домішуйте Вашим свиням, коли спостерігаєте, що мають запір, по 4 дека ґлявберської соли на штуку. Найкраще її давати в пійлі з ґрису, яке свиня охочо буде пити. — Пашне вапно є ліпше від централіни, тому постарайтеся о його і давайте свиням, а крім цего дбайте, щоби свині мали подостатком руху, свіжого воздуха і сонця.

А. Г. Ріплин. Корова затужила за телятем. Ваша корова здержала молоко з туги за телятем, яке Ви продали та до тижня знова зачне його давати. Добре булоби, колиб Ви мали якесь друге теля і підчас доєння держали його близько цеї корови. З коровою обходіться дуже лагідно, до подою давати їй такий корм, який вона найліпше любить і здоюйте аж до послідної каплі молока при чім від часу до часу вимя помасувати (натирати) рукою і відтак знова доїти.

др. вет. мед. Д. Миколаєвич

Чому цукроварні зменшують замовлення на цукрові буряки?

Пишуть нам деякі наші читачі, що у їх селах цукроварні обмежили або й зовсім відкликали замовлення на цукрові буряки в сім році. Селяни зажурені і не знають, що робити.

Цукровий промисл у Польщі вже від кількох літ живе коштом населення і не приносить ніяких зисків, бо Польща, аби вирівняти ввіз чужих продуктів до краю із вивозом краєвих продуктів за границі, вивозить дуже богато цукру по ціні нижчій від ціни виробу того цукру. Недобір такої господарської „політики" з цукром покривають ті, що купують цукор тут у краю і мусять за него платити в двоє або і втроє вищу ціну, як платять прим. англійці за тойже самий цукор, привожений з Польщі до Англії. Той недобір покривають також податники.

Цукор з Польщі мусять продавати за границею дешевше також тому, бо там конкурує з ним богато дешевший цукор з цукрової тростини. Кошти виробу тростинового цукру є значно менші, як буракового, окрім того цукрова троща видає в трое більше цукру, як буряки. Тому то попит на тростиновий цукор за границею росте, за те на бураковий меншає. Але й в краю споживання цукру дуже зменшується, а то через те, що населення знищене усякими драчками, обмежує щораз більше свої закупи до найконечніших річий.

Третя причина, що випливає із двох повищих і ховається за ними це причина вже більше політична. Бо дуже знамене і цікаве, що більшість обмежень на замовлення припадає на Східну Галичину і Волинь. А коли пригадати ще й величезні обмеження управи тютюну на цих землях, то усякому ясним буде, куди воно змиряє. Комусь, бачте, треба аби українське населення перестало промислово господарити, аби воно не мало значніших доходів. Цукор будуть вироблювати й далі, але з буряків із корінно польських земель, тютюн такий самий, або може й гірший будуть спроваджувати з заграниці. Це дуже ясне. І солодко нам буде і закуримо собі тільки на гроші буде посуха, бо після тих плянів ми будемо лишень платити.

На це нове лихо повинно усе наше селянство найти однодушну сильну відповідь. Яку?

Замість буряків посадимо фасолю, сою, сочевицю, пашні буряки, пашні ростини для худоби. На цім ще ми ніколи не ошукалися, що й тепер не втратимо. Фасоля і другі стручкові ростини мало коли падуть в ціні, і завжди можуть добре пригодитися, як дуже поживні ростини. Тай добре годована худоба і молока більше дасть і сама буде більше варта. А ці продукти уже вміємо згрошевити, як треба, і без панів цукроварників. Цукрові буряки пригадаємо собі, але аж тоді, як здвигнемо свою власну селянську кооперативну цукроварню. А це нам при дрібці організованости і доброї волі не трудно прийде. Про це вже і може небаром хтось дасть почин до зорганізованої роботи в цій справі власної цукроварні.

А що з тютюном?

На це ще лекша рада. Поле засіємо якоюсь другою промисловою ростиною (гірчиця, ганиж, мак, лен) а самі скажемо собі: Не дають нам сіяти нашого тютюну, то не будемо курити й чужого. „Який помайбіг такий бодайздоров". Без тютюну ще ніхто ніколи не вмер, а противно від тютюну хоруе і вмирає богато людий.

—о—

Як виплекати 100-кілевий гарбуз?

Візьміть, виріжте кусок дернини і покладіть її до скриньки травою в низ. Дернина в скриньку мусить входити щільно. В скриньці треба навертіти дірочок для повітря. На дернині зпуште землю й покладіть до неї кілька зерен гарбуза дзюбком до горі. Зернята ці прикрити землею компостовою і покласти скриньку на сонце чи тепле місце, щоб гарбузи зійшли. Коли на гарбузах появиться пара листків, скриньку розбиваютъ або всю дернину з гарбузами виймають,розрізують дернину на стільки кусочків скілько є гарбузів і садять з дерниною на грядку. Під час росту гарбузів над кождим з них чіпляють пляшку з водою, так щоб вода по каплі весь час капала під рослинку. При додержанню цих умов гарбуз виросте дуже великий, часом і до 100 кільограмів.

—о—

Є чорна соя!

Цим повідомляємо Ш. читачів, що сою чорну кооператива „Рій" вже дістала і продає. 1 кґр. чорної ранньої сої коштує 5 зол. Сої є небогато. Тому просять по богато на віз не замовляти. Так саме тим, що замовили більшу кількість, вишлють по пару кільоґрамів. Замовляти просто в кооп. „Рій", Львів, Собіського 28.

—о—

Як підготовити пчіл до головного пожитку.

Всім відомо, що лише сильний пень назбирає багато меду. Отож добрий пасічник головно дбає, щоб кождий пень в пасіці до часу головного пожитку був як найсильніщий, тобто мав найбільше пчоли та щоб не роївся.

Щоб виплекати велику силу пчоли, тепер вже є способи, а саме: пчіл перед пожитком на 5—6 тижнів починають дурити їжою по $^1/_8$ літра денно (1 шклянку). Для цього роблять ріденьку цукрову ситу 1 частину цукру, а 2 води), цю ситу дають в вечері до вулика. Пчоли забирають цю ситу і зносять до гнізда, а матка гадає, що це є пожиток і сильно несеться. Через 5—6 тижнів в вулику пчіл побільшиться значно. Для цього треба в вулику і піддазати рямки та мати на них місце. Колиб місця на рямки не було і пчолам стане в вулику тісно, вони збираються роїтися. Час цей у них на половину марнується, пчоли не так працюють, очікують, коли вже треба буде вилітати з роем і тому з такого пня для пасічника потіхи мало, хіба що коли він розводить пасіку.

Сьогодня пасічники, коли не треба, роїтся пчолам не дають. Головно не дають пчолам подумать про роїння. Бо коли пень вже задумав роїтися й заклав маточники, то спинити це вже тяжче.

Як спинити роїння?

Поширюйте гніздо пня новими рямками, щоб він мав багато місця на мід. Зробіть в вулику виміну повітря, відкрийте продухи, щоб пневи не було душно. Закладайте пневи штучну вощину щоб працював. Коли можна, то дайте пневи молоду цьогорічну матку.

Колиб пень вже задумав роїтись, а це видно по маточниках, то тоді треба пня добре потурбувати. Одні забирають з пня черву до инших вуликів, а пневи дають чисті рямки, другі струшують пчіл на місточок так, щоб вони всі перейшли очком назад до гнізда. Треті зривають маточники і пеньвідчуюють і т. инше. (Про инші роботи в пасіці в травні написано докладно в пасічницькому часописі „Український Пасічник“, що виходить у Львові, вул. Зіморовича 20).

—о—

Солома на промислові вироби.

Солома в нашому господарстві використовується як найгірше. Йде на підстилку, січку, на покриття будинків палиться. Нема кому занятись опрацьованням цього дешевого матеріялу на якісь инші цінніці і хосенні речі. Досі у нас в деяких місцях з соломи роблять мати на підлогу, миски, кошички на хліб до пекарень, коші на збіжжа і здається все, а варта булоб соломою занятись більше. Треба булоб для прасовання соломи видумати варстат, який би робив мати, любої грубини і величини. Ці мати треба булоб лише вміти напускати глиною, фарбою, цементом чи чим ин. і зразу малиб ми соломяні дошки і стіни. Хто скаже, що хлів чи курник з таких стін не бубви першорядним матеріялом і теплим і легким і дешевим? Памятаю, як на Білорусі господарі на варстаті, подібному до ткацького, робили великі мати дуже скоро і ними вкривали на зиму бульбу, буряки зелениму тощо а рівною обкладали хату. А яку чудесну посуду на збіжжа та на инші потреби можнаби виробляти з соломи — треба лише, щоб наші дотепнііші господарі взялись на способи, як з соломи зробити цінний матеріял, щоб вона в господарстві не марнувалась. Радимо цим занятись господарям села Наконечного і взагалі селам Яворівщини, тай иншим околиць, які на соломяних виробах добре випрактикувані. Це моглоби їм дати добрий зарібок.

—о—

Поморські гуси.

В 18. числі ми писали про поморські гуси, що це є найліпші для наших умов. Але забули дописати, що тепер вже є запізно виписувати насадові яйця цих гусей, бо це є ризиковне, тому що несовісна фірма може вислати яйця застарі. Гусенята спроваджувати теж ризиковно, бо це буде і дорого і є небезпека, що з Поморя до нас можуть не дійти. Замовлення треба робити вчасно на весні, тимбільш, що у Львові нарік буде фірма, яка ці гуси плекає як расові.

(відповідь п. П. Гриньо).

Що по чому

Львів, дня 12 травня 1930

Збіжжа в ціні падає. Масло потаніло.

ЗБІЖЖА.

(Ціни за 100 кґ. на стац. залад. Підволочиска) За двірську пшеницю платять 37·25—38·25 зол., за селянську 34·50—35·50, за жито відбірне 16—16·75, жито звичайне 15—15·50 вл. ячмінь 13 50—15 овес 14 25—15, кукурудза 22·25—23·25, фасоля біла 45—55, кольорова 30—35, краса 40—45, горох пів Вікторія 24·75—27, горох звичайний 22·25 - 23·25 бобик 22—23 вика 26· — 28, гречка 22—24, лен 67-68·50, лубін синій 22—23·50, просо міс. 30 31, конюшина черв. 130—150, мак (ціни і спросу на мак і просо немає мука пшенина 65% 65—67, житна 35—36, крупи греч. 44·25—46·25, крупи ячмінні 32—33 Бараболя 3—4 зол.

НАБІЛ.

Маслосоюз платив кооперативам 12. V. За 1 літру молока 0·34, 1 літра сметани 1·70. За 1 копу яєць 5 90 — одно яйце на базарі 12—13гр. Ціни на масло падають.

ХУДОБА

За 1 кґр. живої ваги	вола	— 1·55	зол
„	бугая	1.10 — 1·25	„
„	корови	1.35 — 1·45	„
„	ялівки	1·30 — 1·35	„
„	теляти	1·05 — 1·25	„

———

Про українську Книгу Знання

(Вийшов І зшиток).

В 6. ч. „Народньої Справи“ (з 9. лютня 1930) писали ми, що „Рідна Школа“ приступає до друку першої української „Книги Знання (Енцикльопедії“). Ми писали, що в Книзі Знання є зібрані найважніші відомости з усіх наук і з усего знання, і що таку книгу повинен в себе мати кожний грамотний чоловік, бо вона завжди відповість йому на кожде питання.

Тепер уже вийшов в друку перший зшиток Книги Знання, на 64 сторінки. (Таких зшитків буде в цілій Книзі до 30, а виходитимуть що місяця). Вже по першім зшитку пізнати, що наша Книга Знання буде дорівнувати і книгам чужих народів, а для українця вона тим цінніша і краща, що міститиме крім загально світових також усі відомости про український народ, його історію, культуру і все инше.

Перший зшиток показує, що Книга Знання (до 2000 сторін, в трьох томах) буде і на зверх дуже красна, папір грубий, гладкий, образки виходять прегарно, мова гарна, чиста, взірцева, бож Книгу укладають майже всі найліпші учені і знавці тої справи, про яку пишуть.

Яка Книга буде докладна, пізнати по тім, що в зшитку, який має 64 сторінок великого формату, ще не вичерпані навіть усі відомости і пояснення слів, що починаються на букву „А“ (бо відомости йдуть по азбуці, щоби все потрібне в кождій хвилі легко знайти).

Можемо бути горді і втішні, що нарешті і ми діждемося своєї української Книги Знання, бо це дуже велика, важна і важка праця, яка не тільки, що дуже причиниться до освідомлення народу, але й поширить українське імя в цілім світі.

Та щоби видавцям і редакторам Книги дати змогу, довести їх гарне діло до успішного кінця, треба, аби всі свідомі українці замовили собі ту Книгу й передплачували її зшитками. (Передплата на один зшиток виносить 7 зол. 20 сот., читайте оголошення на 8 ст.).

Підчеркуємо ще раз те, що ми вже раз сказали: Кождий свідомий українець а також конечно і передовсім кожда українська установа (читальня, кооператива, Луг, Сокіл і инші) повинні і обовязані передплатити собі Книгу Знання. Всі ми повинні радіти, що маємо таку Книгу і кождий з останнього повинен на неї стягнутися, бо така Книга певно є ознакою свідомости і культурности того, хто її посідає. (*Ю.*)

Оголошення

СТЕПАН МИЛЯН, син Василя і Катерини ур. 1902 уневажнює згублену військову книжочку видану через П.К.У. Ярослав. 617

МАЄТОК коло Ходорова парцелює добрі ґрунта, битий гостининець до поблизького повітового міста. Зголошення під „фільварок“ до Адміністрації. 600

МИХАЙЛО ЛУКАСЕВИЧ ур. 1903 року в Бортниках ад Боложинів, п. Золочів уневажнює військову книжочку видану через П.К.У. Золочів. 524

НАЙКРАЩИМ ДАРУНКОМ з нагоди імянин, свят і хрестин є вкладкова книжечка враз з пушкою ощадности Кооперативного Банку „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20. 598

ВІЛЬНА посада дяка сейчас до обняття; услівя: безженний, тенор (барітон) знаменитий діріґент хору і дутої орхестри. Зголошення враз з життєписом і документами слати найдальше до 29 травня ц. р. до Уряду Парохіяльного — Tustanowice ад Борислав.

Не встидайся

як маєш пропуклину!!!

Удайся до найстаршого на світі Заведення Спеціяльних Бандажів пропуклинових і черевних 623

М. Фрайліха, Львів, Городецька 35.

Свій до свого!

Бетони до кирниць, філяри під будинки, стовпи до плотів, плити хідникові і т. д. виробляє найсильніші з добрих матеріялів і продає по найнизших цінах фірма: „Виріб бетонів“ І. А. ДИБАЙЛО в РАДЕХОВІ

Богдан Вістовий.

ЯКЕ ТЕПЕР НАШЕ СЕЛО.

Кілько разів стрічав я вже той Великдень, в крузі моїх батьків, свояків та знакомих у мойому селі! Були між тими Великоднями й такі, коли перебував я далеко, далеко від рідних сторін, на чужині, серед людий чужих, або в брудних окопах на позиції. Та всеж таки уся роскіш пропадає, коли святкуєш той Великдень не там, де цвітуть яблуні, де черешні вкриті білою піною квіття, де, як каже Шевченко, «сам ходив малими ногами» та ждав доброї долі, як зазуля на старій столітній груші віщувала: Ку-ку! Ку-ку!.. Ой, ку-ку!..

Якіж любі були ті Великодні, коли я приїздив з міста зі школи до дому! Там у місті учився за тяжкий гріш батьків, дихав стухлим поганим воздухом, спав у тісній станції і в запліснілий хлібець та терпеливо вчився і вчився... Так скучно було серед гамору й поганої задухи в жидівському заулку, і я ждав великодних, коротких ферій святочних.

Ой, як я їх ждав! Ждав і тішився — бож там весна надходила, бо небо сміялося а вітер здоймав ковпоти пороху на дорозі, що тікала з міста до мойого села. Ще тиждень до свят і я рахував дні, як ті кільометрові стовпики, які здоганяв, відбиваючи їх пішки ногами.

Пізним вечером, як сонічко вже погасало за лісом, що накрився ярою зеленню, я не йшов, а біг задиханий тою вуличкою від містка вгору попід кучеряві верби, що схилили під червонаві сумерки грубі голови та ніби дивляться, що то за гості йдуть такі малі, непоказні.

— Ой ти вербо, небого, завтра я пошпортаюся на твоїй голові з ножиком... буде сопілка-тилинка*), якої ще ніхто не мав... Чекай, вербо кучерява!

Вже був я дома. Давали мама добру вечерю, усміхалися до мене, як вишня своїм цвітом, а тато тішилися тай по голові гладили. Тоді я бігав по всіх закутках, які я так дуже любив. І до телятюк побіг і до пацят і до старого ластівячого гнізда у стодолі, а далі, вхопивши кусень житнього хліба зі стола, бігав попід молошні піни черешень, попід груші, а відти на лаз і на вишневе поле під Клифу.

Прогули великодні дзвони і я розрадуваний і здоровий, як горіхчорнобривчик, вертав назад у душне місто до школи...

Минуло вісім таких великоднів і я вже був парубком з матуральним свідоцтвом у руках... Еге — та —я вже не їхав до дому щоби побавитися. Я вже з леґінями книжки й ґазети читав, учив їх співати. учив січових вправ. Їздили ми по вічах: по січових святах, ба й закладали спілки, каси.

Прийшла тоді боротьба за університет український і я перший раз посидів — за політику. Ой, як згадаю ті часи!

Як хотілося йти тоді на село! Воно було неподібне до села теперішнього. Чи хто чув тоді, щоби в нас на Великдень попилися хлопці і під церквою ножами із себе кров пускали? Чи видів хто, аби ті хлопці заливалися горівкою і одно село нападало на друге, як давно Татари? Ех, це не ті часи! Тоді було любо говорити з парубками. То були інтеліґенти. Кождий мав у себе дома бібліотеку маленьку, що другий - третий пренумерував ґазету. Про пяниць і злодіїв не було чути. З такими хлопцями і не було встидно — хоть до Києва на показ іти. Кождий одягнений був у свою рідну селянську ношу, вишивану. Хто видів ті якісь паскудні ще й підлатані «райтки». Та коби їх хоть шив свій чоловік — а то навіть кравця свого не мають а шиє й заробляє чужа пявка. А як виглядають ті райтки до киптаря й вишиваної сорочки? — так, як кулак до носа!... Ну, але я забалакався. Я вертав знову до тих давних хлопців. (Але про це скажу в другім числі нашої ґазети, тільки тиждень почекайте.

—о—

*) Автор походить з нашого Підгіря і має на думці головно підгірське село. Тому і в його мові стрічаються деякі цитомі слова з гарного підгірського говору. Ред.

БУДУЙТЕ ОГНЕТРЕВАЛО!!!

Кожний розумний і дбайливий про своє майно громадянин криє дах свого дому і господарських будинків не соломяною стріхою, ані також ґонтами, чи подібними легкозапальними матеріялами, але тільки огнетревалою поцинкованою бляхою. Бо не вільно щадити там, де розходиться про охорону перед найгрізнійшою стихією, якою є огонь. Одна іскорка, або так часті підчас літних бур удари грому, можуть замінити цвитуче господарство в купу попілу та знищити тяжке зусилля і труд цілого життя.

ДАХ ПОКРИТИЙ

бляхою зелізною поцинкованою марки „С. К. Н. Królewska Huta“

дає повну запоруку відпорности на огонь і всякі атмосферичні впливи.

Бляха зелізна, поцинкована „С. К. Н. Królewska Huta“, що лучить в собі всі прикмети найліпшого огнетревалого матеріялу до криття дахів.

НАГОРОДЖЕНО ЇЇ:

ЗОЛОТОЮ МЕДАЛЕЮ і МЕД. GRAND PRIX на Виставі Взорів в Римі в р. 1926.
ЗОЛОТОЮ МЕДАЛЕЮ і МЕД. GRAND PRIX на Економічній Виставі в Парижі 1927 р.
ЗОЛОТОЮ МЕДАЛЕЮ на Перших Північних Торгах у Вильні 1928.
СРІБНОЮ МЕДАЛЕЮ на Загальній Краєвій Виставі в Познані 1929 р.

Залізну цинковану бляху „С. Н. К. Królewska Huta“ можна набути в складах зеліза, Хліборобсько-Торговельних Спілках, Кооперативах. Замовлення можна також слати впрост до фабрики.

Взірці, оферти і кошториси висилаємо на жадання безплатно.

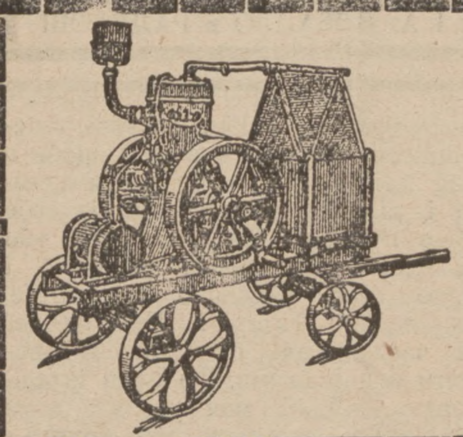
Просимо звертати пильну увагу на повищий фабричний знак і вистерігатися наслідувань.

Польське Заведення Цинкового Промислу, Акційна Спілка в Бендзіні.

КУПУЮЧИ ПАПЕРЦІ ДО КУРЕННЯ

КАЛИНА

з одинокої української кооперативної фабрики „БУДУЧНІСТЬ“ в Тернополі причиняєтеся до розвосту рідного промислу і даєте заробіток українському робітництву. 386

Мотори LISTERA

бензинові, нафтові, ропні, сталі і перевізні, дешеві, — солідні, економічні, — тревалі

для рільництва і промислу до набуття у всіх поважнійших складах рільничих машин або в виключнім заступстві на Польщу

R. A. Lister, Co Ltd. Dursley
Львів, Ягайлонська 24.

Найлучша молочарська машина для господаря то:

КРУЖЛІВКА „Діябольо“

вироблювана в Швеції з першорядних матеріялів.

Сотки тисячів в ужиттю у рільних господарів.

15-ти літна ґваранція

Догідні сплати!

До набуття у місцевого представника або впрост у фірмі:

Діябольо-Сепаратор, Спілка з обм. пор.

Варшава,	Львів,	Познань,	Краків,
Королівська 23.	Академічна 4.	Водна 14.	Посольська 18.
Вільно,	Берестя н./Б.	Рівне Вол.	
Ґданська 6.	Стецкевича 25.	13. Див. 19.	

УПРАВИТЕЛЬ прив. школи з 4 літ. практикою пошукує заняття від 1 липня. Ласкаві Зголошення Ю. Хованець Бурштин. 630

КНИГА ЗНАННЯ

Перша Українська Енциклопедія вже друкується, вийшов перший сшиток (64 сторін).

Передплату, 7 зол. 20 с. місячно (за один сшиток) посилати на адресу:

Кооп „Покутський Союз“ Коломия, Народний Дім. 631

Читайте про це статтю на стор. 7.

УВАГА! КООПЕРАТИВИ!

КУПУЙ ТІЛЬКИ У ЖЕРЕЛІ

Найлутші музичні інструменти під ґварантією поручає: — —

краєва Фабрика музичних інструментів

ФР. НЕВЧИК

Львів, вул. Городецька 25. Телефон 25-76

Цінники на жадання. Умови догідні.

ЗЕМЕЛЬНІ МАЄТКИ, рільні господарства, міські реальности, млини і т. п. поручає Бюро Посередництва Дрогобич, Пілсудского 2. 629

Хто дістає 120 золотих запомоги?

1) **Запомогу 120 золотих** одержує кождий наш передплатник, котрому згинула штука рогатої худобини, принайменше 2-річна — але тоді коли він в день випадку був уже бодай один місяць передплатником — коли разом з погибшою не мав більше, як 4 штуки дорослої (понад 2-річної) худоби — і коли погибша штука до дня випадку була в нього найменше 14 днів, та коли в день вплачення передплати була здорова.

2) В однім році може передплатник дістати запомогу лише один раз.

3) Посвідку про загибіль треба вислати найдалі до 5 днів по випадку.

4) Передплата на „Народню Справу“ виносить 1 зол. місячно. Найліпше посилати відразу на 3 місяці (3 зол.) а ще краще на пів року (6 зол.).

5) Передплатником числиться кождий від того дня, коли він вислав передплату, або по перерві відновив її.

6) Хто перерве передплату, той мусить зачинати з початку. Тому треба завжди висилати нову, заки скінчиться попередна, бо часом і день перерви може стати на перешкоді признанню допомоги.

Відвічальний редактор: ЛЕВ ЧУБАТИЙ
З друкарні Щ. Беднарского в піднаймі „Кооперативи Промислу Ґрафічного“ Львів Ринок 9 — Телефон 76-14.
Видавець: ІВАН ТИКТОР